

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **V. Z.**, zastoupeného Mgr. Julií Chocholovou, advokátkou se sídlem Královopolská 84, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2013, čj. OAM-269/ZA-ZA02-K01-2013, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2014, čj. 41 Az 30/2013 – 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 5. 12. 2013, čj. OAM-269/ZA-ZA02-K01-2013, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 23. 4. 2014, čj. 41 Az 30/2013 – 36, zamítl. Rozsudek krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

3. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

4. Stěžovatel se nejprve vyjádřil k přijatelnosti kasační stížnosti, která je podle něj odůvodněna tím, že krajský soud bez dalšího vyloučil zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele v případě jeho návratu na Ukrajinu. Krajský soud zásadně pochybil při výkladu hmotněprávních a procesních norem a nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu.

5. Krajský soud i žalovaný nesprávně aplikovali § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a nevysvětlili, z jakých důvodů považují argumentaci stěžovatele za překonanou. Závěr, že nedošlo k zásahu do práva stěžovatele na rodinný a soukromý život, dovodili pouze na základě skutečnosti, že se stěžovatel příležitostně vrací na Ukrajinu a že se stěžovatelův syn může díky nízkému věku na Ukrajině snadno integrovat. Žalovaný se však nevypořádal s výkladovými pravidly Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), na která stěžovatel poukázal. Krajský soud tento postup schválil, aniž by vysvětlil, proč tato pravidla nelze v posuzované věci použít. Napadený rozsudek byl proto nepřezkoumatelný.

6. Stěžovatel považoval za nesporné, že na území České republiky realizuje svůj rodinný a soukromý život vzhledem k délce svého pobytu na území a sociální a hospodářské integraci. Stěžovatelova úspěšná hospodářská činnost není uskutečnitelná mimo území České republiky. Krajský soud neposoudil zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele testem přiměřenosti, který vyplývá z judikatury Ústavního soudu.

7. Dále stěžovatel zopakoval své žalobní námitky, v nichž poukázal na skutečnost, že žalovaný „dovozuje potřebu individualizované brozby patřičné intenzity deliktního jednání“. Žalovaný pouze obecně odkázal na judikaturu ESLP, aniž by upřesnil konkrétní rozhodnutí. Krajský soud měl proto zrušit rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost, nikoliv závěry žalovaného pouze mechanicky převzít.

IV.

8. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na své rozhodnutí a rozsudek krajského soudu.

V.

9. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (blíže viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS).

10. S ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění Nejvyšší správní soud neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Soud neshledal ani tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje na námitky stěžovatele dostatečnou odpověď.

11. Zdejší soud se opakovaně vyjádřil k výjimečným okolnostem, za nichž by bylo možné shledat, že již pouhé vycestování cizince z území by mohlo porušit jeho právo na ochranu rodinného života, a porušit tak § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 – 71, či ze dne 8. 6. 2011, čj. 2 Azs 8/2011 – 55). Stěžovatel, jeho bývalá manželka, s níž stále žije, i jejich nezletilý syn jsou státními příslušníky Ukrajiny. Článek 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jeho státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a umožnit jim přenést si jejich rodinný život na území daného státu. Z judikatury ESLP vyplývá, že podmínky pro použití tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (viz např. rozsudek

ze dne 6. 2. 2001, *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, čj. 9 Azs 7/2011 – 67). Tyto výjimečné okolnosti nebyly v posuzované věci dány.

12. Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

13. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. července 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu